Fundació
JOAN BROSSA

ART I FOLLIA
JOAN OBIOLS VIÉ
PSIQUIATRE I HUMANISTA

RECULL PREMSA

Índex

03 **El nou Espai Joan Brossa obre portes a Barcelona amb l'exposició «Art i follia»**
Regió7 (25/10/2018)

04 El psiquiatra que fue amigo de los artistas
El País (25/10/2018)

07 **Joan Obiols, el psiquiatre que va unir ciència i humanisme**
Ara.cat (27/110/2019)

09 **Obiols, art i bogeria**
La Vanguardia (27/10/2018)

10 Joan Obiols, el psiquiatre que va unir ciència i humanismeBrossa, Obiols i l'art de la follia
elpuntavui.cat (28/10/2018)

12 Joan Obiols, el psiquiatre humanista, protagonista de la primera exposició a l'Espai Joan Brossa
elnacional.cat (29/10/2018)

16 Joan Obiols: un psiquiatre i molts artistes
Nuvol.cat (29/10/2018)

18 El nou Espai Joan Brossa obre portes a Barcelona amb l'exposició «Art i follia»
Vilaweb (31/10/2018)

20 El gabinete del doctor Obiols
elPeriódico.com (5/11/2018)

23 L'única diferència entre un boig i jo…
MIRADOR de les arts (11/03/2019)

27 El col·leccionisme anàrquic del Doctor Obiols
Ara.cat (07/04/2019)

Regió 7
25/10/2018
https://www.regio7.cat/cultures/2018/10/26/nou-espai-joan-brossa-obre/505880.html

El nou Espai Joan Brossa obre portes a Barcelona amb l'exposició «Art i follia»

L'Espai Joan Brossa, el nou centre cultural de la Fundació Joan Brossa ubicat a l'antiga fàbrica de la moneda La Seca, a Barcelona, s'estrena amb l'exposició *Art i follia*. El centre connecta a l'interior amb l'Escenari Brossa (anteriorment La Seca Espai Brossa, dirigit per Hermann Bonnín), amb el qual es vol «formar un únic gran espai» dedicat al poeta, segons va indicar el president de la fundació, Vicenç Altaió. I per ara, les programacions dels dos espais, el teatral i l'expositiu, avancen «en paral·lel».

A la mostra *Art i follia*, el centre exhibeix l'arxiu personal del psiquiatre i humanista Joan Obiols, amic de Joan Brossa, que inclou obres d'art brut (psicopatologia de l'expressió) dels seus pacients. Una reflexió sobre les relacions que s'estableixen entre l'art i la malaltia mental i una constatació d'allò més brossiana que «la realitat està en crisi», segons va argumentar ahir Vicenç Altaió. L'exposició estarà oberta fins al 14 d'abril de l'any vinent.

el País
25/10/2018
https://elpais.com/ccaa/2018/10/25/catalunya/1540493549_910026.html/

El psiquiatra que fue amigo de los artistas

La Fundación Brossa expone el archivo y la colección de arte del doctor Joan Obiols

El artista francés Jean Dubuffet acuñó en 1945 el término Art Brut para referirse al arte creado por personas ajenas al mundo artístico, sin formación académica y fuera de la cultura oficial, sobre todo, manifestaciones artísticas llevadas a cabo por niños, prisioneros y pacientes de hospitales psiquiátricos. Dubuffet estaría encantado con la muestra que inauguró ayer el Espai Joan Brossa de la fundación del poeta situado en la calle de la Seca, en el mismo edificio en el que se acuñaron las primeras pesetas. Precisamente una frase de Dubuffet: “Normal significa falta de imaginación, falta de creatividad” preside *Art i Follia. Joan Obiols Vié. Psiquiatra y humanista,* en la que pueden verse alrededor de 60 dibujos creados por pacientes en la consulta del psiquiatra Joan Obiols (Granollers, 1918 - Cadaqués 1980) como parte de la terapia a través del arte de la que este doctor y profesor universitario fue precursor, tal y como explicó uno de sus seis hijos, Jordi Obiols, comisario, además, de la muestra.

Atento a las novedades en relación a las terapias que surgieron en los años cincuenta, el psiquiatra Obiols se interesó por el potencial curativo de las diferentes formas artísticas, que por otro lado le apasionaban, como el dibujo, la pintura, la escultura y la música, además del teatro. Obiols propició el uso de la musicoterapia y el psicodrama y creó la primera sección de Terapia para el Arte en un centro sanitario español, el Hospital Clínico de Barcelona. Impulsó la Sociedad Internacional de la Psicopatología de la Expresión y en 1954 organizó en Barcelona el Congreso Internacional de Arte Psicopatológico. “Aplicó estás técnicas entre sus pacientes y publicó y expuso las obras que producían resaltando su fuerza expresiva y su carácter terapéutico”, resaltó Obiols hijo.

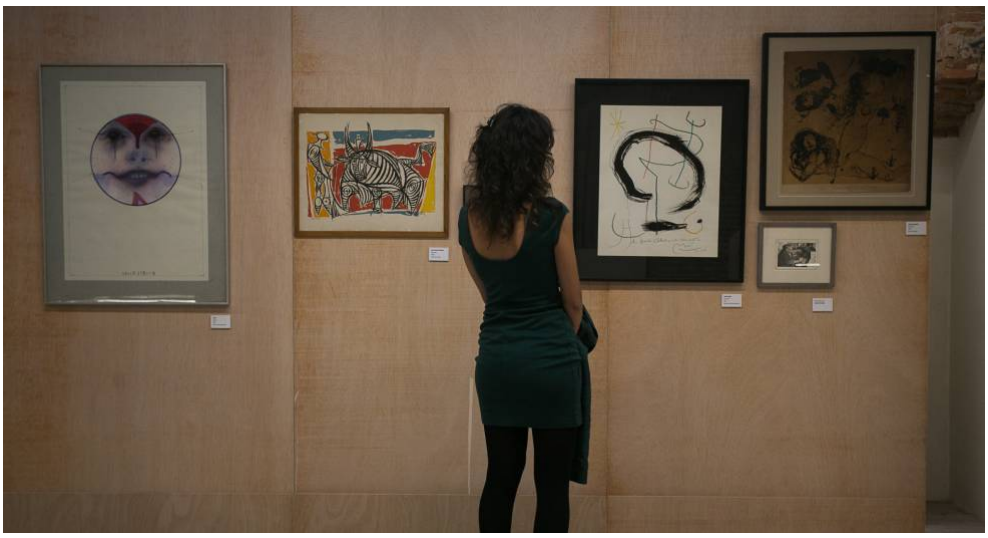

Síndrome acumulativo

“Mi padre tenía una especie de síndrome acumulativo, lo guardaba absolutamente todo, no se desprendía de nada”, prosigue el vástago. Entre ellos, un millar de dibujos realizados por pacientes en los que pueden verse personas esgrimiendo amenazantes cuchillos, otros envueltos en terroríficas

dudas y miedos paralizantes y los que, ante un problema de obsesión sexual, le piden literalmente a su doctor: “Ajudim Dr. Obiols”.

Si se levanta la vista, puede verse el retrato de unas 80 personas (de las 600 que hizo) que miran, en una especie de retablo. Son los pacientes de Obiols que fotografió con su cámara, mostrando toda su crudeza y el sufrimiento de la soledad del enfermo mental. No se sabe dónde los hizo, ni los nombres de estas pobres personas, porque en los clichés no lo indicó. Seguro que son de los años cuarenta y cincuenta de lugares que visitaba como Sant Boi, el Frenopático o el Instituto Pere Mata de Reus. “Muchas mañanas de domingo, antes de ir al Mercat de Sant Antoni, nos dejaba en el coche rodeado de pacientes mientras hacía su trabajo”, recuerda Jordi Obiols.

Hombre de extremada vitalidad y curiosidad intelectual, además de extrovertido y sociable, mantuvo una vida intensa de relaciones sociales y de amistad que se fraguó en las representaciones teatrales, conciertos y veladas en su casa en las que se mezclaban personajes de la resistencia cultural y de las corrientes de vanguardia. En su vivienda de la calle Calvet se vieron obras de Sartre, O’Neill o del propio Joan Brossa, “era para mi un gran amigo solar”, dijo el contrapoeta en el obituario que le escribió en *Serra d’Or*. A Brossa se le ve en algunas de las filmaciones realizadas por Obiols y recuperadas para la exposición, travestido o ridiculizando al poder. Entre los amigos de Obiols de los años cincuenta están Antoni Tàpies, J. J. Tharrats, Joan Ponç y todos los miembros de Dau al Set. Más tarde fue uno de los impulsores del Club 49, donde los amantes del jazz y la música contemporánea de Barcelona seguían los pasos de Geörgy Ligeti, Stockhausen o John Cage. En su casa se pudieron ver los primeros conciertos de Els Setze Jutges, Mestres Quadreny y Carles Santos. De muchos de estos artistas coleccionó obras. “Se movía por sus pasiones, no fue un coleccionista al uso”, resalta su hijo. Compraba obras de artistas jóvenes y casi desconocidos que luego fueron crecieron como Sergi Aguilar, Rafael Bartolozzi, Xavier Corberó y Modest Cuixart, Joan Pere Viladecans, Moisès Villèlia y Zush, además de Perejaume, al que protegió e impulsó desde que tenía 16 años.

Ara.cat
27/10/2018
https://www.ara.cat/cultura/Joan-Obiols-psiquiatre-Que-humanisme_0_2114188702.html

Joan Obiols, el psiquiatre que va unir ciència i humanisme

'Art i follia' mostra les facetes de fotògraf, mecenes i col·leccionista

Es necessitaria un museu gegant per exposar tot l'arxiu del doctor Joan Obiols Vié (1918-1980). La vida d'aquest psiquiatre va transcórrer en paral·lel a la generació de la segona avantguarda i el seu afany pel col·leccionisme ha permès conservar des d'obres d'artistes com Tharrats, Ponç i Perejaume, dels quals era amic i mecenes, fins a documents que avui tenen valor històric. Un exemple: els 600 retrats de malalts mentals que feia ell mateix, la col·lecció més gran que es conserva de fotografies de pacients del que als anys 40 i 50 s'anomenaven manicomis. Un altre exemple: els milers d'il·lustracions pintades pels pacients que havia tractat, peces d'art brut que segueixen l'estela de Jean Dubuffet, que defensava el gen creatiu dels qui estan al marge dels condicionants socials.

Art i follia. Joan Obiols Vié. Psiquiatre i humanista, que ha comissariat el fill d'Obiols, el també psiquiatre Jordi Obiols, és la primera exposició de La Seca 2, l'espai que dirigeix el Centre d'Estudis Joan Brossa al Born. La mostra serveix per entreveure la tasca professional d'Obiols però sobretot descobrir el seu vessant més personal, la seva curiositat i sociabilitat, i la vinculació amb la vida cultural de l'època. Ciència i art es troben en aquesta exposició. En una època de precarietat absoluta, Obiols va ser l'introductor de noves teràpies mèdiques vinculades a la creació (el psicodrama, la musicoteràpia, l'artteràpia...). Però és que tota la seva vida estava lligada a les arts a través dels seus amics més íntims: els artistes de Dau al Set (Joan Brossa, Joan Ponç, Antoni Tàpies, Joan-Josep Tharrats), d'altres com Joan Pere Viladecans, Moisès Villèlia, el promotor Joan Prats, els escriptors i gastrònoms Nèstor Luján i Joan Perucho, els músics Carles Santos i Mestres Quadreny, el cineasta Pere Portabella i un llarg etcètera.

A l'exposició hi ha una selecció de fotos fetes per ell mateix en sanatoris "que dignifiquen els malalts i donen valor a la condició humana", diu Vicenç Altaió, director del Centre d'Estudis Joan Brossa; dibuixos de pacients dels anys 50 i 60 d'una qualitat sorprenent (n'hi ha que expliquen deliris, un altre cita Klee, n'hi ha de rostres desencaixats i n'hi ha algun on surt dibuixat el doctor), i una selecció de quadres dels artistes que va patrocinar, sobretot de Dau al Set, del 1950. Un cas singular són les pintures de Perejaume del 1978, quan tot juts tenia 20 anys. I hi ha obres dedicades de Picasso, Miró i Dalí, que era pacient seu. "Ho guardava tot, però era desordenat. Tampoc era un col·leccionista sistemàtic, sinó arrauxat. Va fer la col·lecció per amistat. Pagava 500 pessetes al mes a Tàpies, que passava a cobrar a casa. Només va comprar un Torres Garcia a cop de talonari", diu el fill.

El més sorprenent, però, és repassar els materials que il·lustren el vincle del doctor amb l'activitat cultural. Una peça inèdita són les gravacions domèstiques de reunions al menjador de casa en què es pot veure Joan Brossa fent un estriptis o enrient-se del teatre burgès. En aquell menjador hi havia passat de tot. En donen fe els programes de mà: un concert dels Setze Jutges, un espectacle de Brossa amb Julieta Serrano al repartiment, un concert de Mestres Quadreny, obres de Ricard Salvat. Un programa de mà està il·lustrat per Tàpies!

Art i follia estarà oberta a les tardes fins a l'abril. Per al 2019, l'Any Brossa, el Centre d'Estudis de l'artista prepara una exposició documental i un nou festival experimental impulsat juntament amb l'Espai Escènic Joan Brossa, centre amb el qual acabarà convergint La Seca 2.

La Vanguardia
27/10/2018

Obiols, art i bogeria

El nou Espai Brossa obre el seu programa expositiu amb una mostra dedicada al psiquiatre i activista cultural amic del poeta

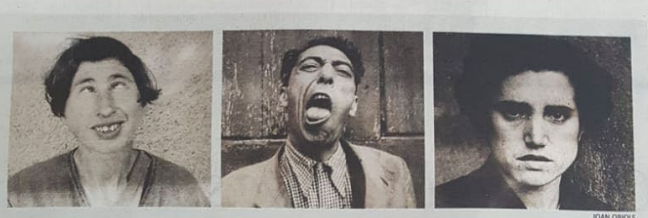

JOAN OBIOLS

Visions. Tres dels retrats de pacients d'Obiols que ara s'exhibeixen a l'Espai Joan Brossa

El nou Espai Brossa obre el seu programa expositiu amb una mostra dedicada al psiquiatre i activista cultural amic del poeta

Obiols, art i bogeria

TERESA SESÉ
Barcelona

A la Barcelona dels anys quaranta i cinquanta, el jove psiquiatre Joan Obiols Vié, que ja d'estudiant havia començat a col·laborar amb el que seria el seu mestre, Ramon Sarró, aprofitava les visites a pacients ingressats a l'Institut Frenopàtic, l'antic manicomi de Sant Boi o a l'Antic Hospital de la Santa Creu per retratar amb la seva càmera malalts confinats contra la seva voluntat. Va fer més de 600 fotografies. La càmera mirant des de davant els ulls dels pacients, com si volgués escrutar als seus rostres sofrents la malaltia mental que els havia condemnat a unes condicions de vida carceràries.

Vuitanta fotografies rescatades de la seva col·lecció particular ara formen al nou Espai Joan Brossa un monumental retaule que, més enllà de la tragèdia personal dels seus protagonistes i d'una psiquiatria d'una altra època, "ens colpeixen d'una manera incisiva, perquè semblen rescatades del túnel del temps, d'uns temps tristos i foscos, i, paradoxalment, relativament propers".

Ho recorda el seu fill Jordi Obiols, també psiquiatre i comissari d'*Art i bogeria. Joan Obiols Vié. Psiquiatre i humanista*, primera exposició del nou Espai Joan Brossa, a l'antiga fàbrica de moneda La Seca (carrer la Seca, 2) que en la seva voluntat de convertir-se en un referent de l'univers brossià obre l'angular a figures clau de l'entorn creatiu del poeta.

Joan Obiols ho era. "Obiols i jo teníem la mateixa edat i sovint rondàvem pels mateixos marges. Era un dels meus amics predilectes", va deixar dit. Obiols va néixer el 1918 a Granollers i va morir 61 anys després a Portlligat, després de visitar a Dalí, que formava part de la seva nombrosíssima –i il·lustre– cartera de clients.

Defensor d'una psiquiatria biològica, de base física i científica, que xocava de cara amb els corrents psicoanalítics, va ser degà de la facultat de Medicina de Barcelona, i el 1977 es va convertir en el primer rector –en funcions– elegit democràticament.

"Normal significa mancat d'imaginació, mancat de creativitat". La frase de Jean Dubufett, l'inventor de l'*art brut*, que defensava la veritat profunda de les obres dels qui manquen de tota formació (nens, bojos, analfabets...), emmarca a tall de desafiament un segon apartat en què s'exhibeixen 60 dibuixos i pintures de pacients seus. "Es va apuntar a la tècnica de la teràpia a través de l'art i, amb Gonzalo R. Lafora i Sarró, la seva és la col·lecció més gran d'art psicopatològic que existeix a Espanya", diu el comissari.

Les obres, algunes en realitat extraordinàries, com la del pacient que detalla minuciosament els seus deliris pseudocientífics, estan disposades horitzontalment davant les fotografies d'interns que sembla que se les miren des de dalt.

Amb tot, en l'exposició la tasca com a docent i professional de la psiquiatra queda relegada a un segon pla, i es dona prioritat a l'amic i mecenes d'artistes (va donar suport a Perejaume des dels seus inicis), al col·leccionista (Dalí, Zush, Ponç, Tàpies, Viladecans..., alguns dels quals s'exhibeixen al pis superior) i a l'humanista, la curiositat intel·lectual i artística del qual, a més del seu caràcter vital i sociable, el va convertir en un dels animadors culturals més entusiastes a la Barcelona del franquisme.

El seu domicili va acollir estrenes d'obres en què van participar el mateix Brossa (ho veiem en un vídeo en aquesta exposició), el director Ricard Salvat, l'actriu Julieta Serrano... També va ser impulsor d'irreproduïbles vetllades gastronòmiques amb col·legues i experts com el crític taurí Mariano de la Cruz o el gastrònom i periodista Néstor Luján.●

Joan Obiols amb la seva càmera

La mostra enfronta retrats de malalts ingressats en manicomis amb dibuixos dels pacients

elpuntavui.cat
28/10/2018
https://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1491846-brossa-obiols-i-l-art-de-la-follia.html

Joan Obiols, el psiquiatre que va unir ciència i humanismeBrossa, Obiols i l'art de la follia

La Fundació Joan Brossa inicia nova etapa amb una exposició sobre el psiquiatra i humanista Joan Obiols

La nova seu de la Fundació Joan Brossa, al carrer de la Seca, just darrere del teatre, obre portes amb l'exposició *Art i follia. Joan Obiols Vié. Psiquiatre i humanista*, que es podrà veure fins al 14 d'abril. Eminent psiquiatra, catedràtic de la facultat de medicina i vinculat a l'anomenada segona avantguarda artística, Obiols va morir als seixanta anys, el 1980, després d'una visita a Salvador Dalí. La mostra es permet copsar les seves dues vessants, mèdica i intel·lectual, a través del seu excepcional arxiu i de la col·lecció d'art personal (mai exhibits en el seu conjunt fins ara), el caràcter polifacètic d'Obiols, amic personal de Joan Brossa, de la seva mateixa generació, i interlocutor de la majoria dels membres de Dau al Set.

L'exposició impacta per la combinació de la tasca professional i l'afició a les arts. A la planta baixa, la mostra permet endinsar-nos en els treballs vinculats a la psicopatologia de l'expressió i a la innovadora visió de l'art brut. La presentació de més de seixanta dibuixos de malalts psiquiàtrics dialoga i es complementa amb una selecció de vuitanta imatges de malalts fetes pel metge en psiquiàtrics de finals dels anys quaranta i cinquanta, com ara els sanatoris de Santa Coloma de Farners, Sant Boi de Llobregat i Reus, entre d'altres.

Tal com sintetitzen el president de la Fundació Brossa, Vicenç Altaió, i Jordi Obiols, comissari de la mostra, psiquiatra i fill de Joan Obiols, "l'art i la malaltia mental han mantingut una relació complexa i fascinant que ha ocupat, durant segles, la filosofia, l'art, la psiquiatria i, actualment, la neurociència".

"També implica una visió humanista de l'acció terapèutica en el trastorn mental que potser estem perdent. D'altra banda, aquesta exposició salda un cert deute pendent de la ciutat de Barcelona i del seu món cultural amb la figura de Joan Obiols. Més enllà de la seva activitat científica i acadèmica, ja valorada en aquell moment en els fòrums corresponents, mancava un reconeixement públic del seu activisme i de la seva figura com a dinamitzador cultural en una època, les dècades dels cinquanta als setanta, de gran penúria i restriccions de tota mena sota el règim i la dictadura franquistes. El seu tarannà vitalista, emprenedor i entusiasta, curiós i extremadament sociable el va convertir en una figura clau en aquelles èpoques en una part molt important de la vida cultura (teatre, sovint a casa seva, pintura, música) de la ciutat. L'acollida de l'exposició a la Fundació Brossa és, alhora, un record de la seva relació amb Joan Brossa, un feliç homenatge a la que va ser, probablement, la seva principal passió: l'amistat."

En la col·lecció de pintura podem trobar peces de Dalí, Miró, els pintors de Dau al Set, una fotografia dedicada per Picasso i, fins i tot, quadres del jove Perejaume, per qui Obiols va apostar quan el pintor era pràcticament un adolescent. La interessant entrevista que Soler Serrano li va fer per al programa televisiu *A fondo* ens permet gaudir de la seva personalitat i vitalisme.

elnacional.cat
29/10/2018
https://www.elnacional.cat/lallanca/ca/profunditat/joan-obiols-psiquiatre-humanista-espai-brossa_318033_102.html

Joan Obiols, el psiquiatre humanista, protagonista de la primera exposició a l'Espai Joan Brossa

Nascut l'any 1918, i mort prematurament l'any 1980, a casa de **Salvador Dalí**, un dels seus il·lustres pacients, **Joan Obiols i Vié** va ser moltes coses: metge psiquiatra, gastrònom eminent, col·leccionista d'art i anàrquic aplegador de coses, company de generació i còmplice de la segona avantguarda, amic d'artistes, promotor del teatre i la música experimental sota el franquisme, figura destacada de la vida social, degà de la Facultat de Medicina i Rector en funcions de la Universitat de Barcelona els anys de la Transició, a més de científic reconegut internacionalment preclar innovador en la psicopatologia de l'expressió i en l'arribada de l'*art brut.*

Joan Brossa escrivia, poc després de la mort del seu amic, a *Serra d'Or*: "L'Obiols i jo teníem la mateixa edat i sovint rondàvem pels mateixos marges. Era un dels meus amics predilectes". No és estrany doncs, que l'**Espai Joan Brossa**, el nou centre cultural de la Fundació Joan Brossa ubicat a La Seca, l'antiga fàbrica de la moneda barcelonina -al número 2 del carrer del mateix nom-, hagi estrenat aquesta setmana l'activitat -després de la inauguració oficial el passat mes de maig- amb l'exposició ***Art i follia***, que vol ser un homenatge al psiquiatre i humanista.

L'exposició se situa, segons el president del Centre d'Estudis Joan Brossa -responsable de la programació de l'Espai-, **Vicenç Altaió**, en la voluntat del centre de recuperar la memòria a través dels tres eixos de la programació del centre: Realitat en crisi; Poesia en crisi i Peosia i art en acció, a més dels dels programes transversals, un en forma de diàlegs entre brossians antics i moderns entre creadors i pensadors, i l'altre, sobre accions poètiques experimentals. Art i follia esdevé una reflexió sobre la relació entre l'art i la malaltia mental i una constatació brossiana que "la realitat està en crisi", argumenta Altaió.

Una col·lecció de fotografies única

Comissariada pel seu fill Jordi Obiols, que segueix la tradició mèdica psiquiàtrica i la dèria humanista familiar, la mostra, basada en l'oceànic arxiu del metge, aplega per una banda una vuitantena d'imatges de pacients seleccionades d'entre les més de 600 realitzades pel doctor Obiols, molt aficionat a la fotografia en les seves visites als diferents centres mentals de l'època. Eren anys en que els hospitals psiquiàtrics s'anomenaven manicomis o frenopàtics, on el metge podia entrar armat amb la seva càmera i fer un retrat profund d'alguns dels internats, on queden patents el patiment dels malalts mentals als anys quaranta-cinquanta, on l'únic tractament possible semblava el confinament entre les quatre parets d'aquelles tètriques institucions. Uns pacients que, sota la mirada d'Obiols, queden dignificats.

L'art com a terapia

Les imatges preses pel doctor Obiols dialoguen amb els treballs realitzats pels mateixos pacients, a qui el metge animava a expressar-se a través del dibuix. El psiquiatra català, deixeble del cèlebre doctor Ramon Sarró -Obiols havia elegit l'especialitat de psiquiatria després d'una conferència sobre psicoanàlisi d'un altre nom destacat de la psiquiatria catalana, Emili Mira- va lligar la seva vocació humanística amb la pràctica terapèutica, en la línia del que ja s'estava fent a d'altres països. De fet, amb Sarró i Gonzalo R. Lafora va ser l'introductor l'introductor a Espanya de la teràpia a través de l'art i s'entusiasmà amb l'*art brut* -la psicopatologia de l'expressió- de **Jean Dubuffet**. La seva és la col·lecció d'art psicopatològic més gran del país. Els dibuixos, alguns de notabilíssima qualitat, amb influència d'artistes destacats, i on sovint s'hi intercalen missatges profunds amb somnis i deliris, esdevenen el testimoni d'una forma d'alliberament per aquests pacients.

Un humanisme polifacètic

Un tercer àmbit de la mostra, al pis superior de la sala, està dedicat íntegrament a la seva faceta humanística, i permet conèixer la vinculació del doctor i humanista amb les tendències del moment en art, música, teatre, cinema i fotografia a través d'obres de la seva col·lecció, amb peces dels seus amics de **Dau al Set**, com **Joan Ponç, Antoni Tàpies** o **Joan Tharrats**, de mestres com Joan Miróo Salvador Dalí i de la generació emergent, com Moisès Villèlia, **Joan Pere Viladecans** o Perejaume, de qui va comprar una de les primeres obres.

Però, no només es pot veure una selecció de la col·lecció del doctor, feta, segons el seu fill, d'una manera anàrquica i arrauxada, sovint per amistat -va estar pagant 500 pessetes al mes a Tàpies, que aquest passava a cobrar a casa seva i només va comprar a cop de talonari un **Torres García**- sinó que es pot accedir, a través del seu desordenat arxiu, a la intimitat de les vetllades teatrals, on una jove Julieta Serrano interpretava una obra de Brossa -a qui també podem veure "actuar" en les filmacions casolanes d'Obiols, fent *striptease* o fent mofa del teatre burgès -; a les pantagruèliques reunions del grup Porcus - que compartia amb el seu íntim amic **Nèstor Luján**, l'escriptor Joan Perucho, el periodista **Horacio Sáez Guerrero** o el també psiquiatre i crític taurí **Mariano de la Cruz**- o dels homenatges organitzats a Via Veneto per La taula, d'Oriol Regàs.

En ple franquisme, cases com la d'Obiols van ser un reducte de cultura i humanitat, seu de les activitats de l'anomenat **Club 49**, on es podia fer tertúlia amb escriptors, com Camilo José Cela, veure el teatre més experimental de Brossa o Ricard Salvat, el cinema radical de Pere Portabella o assistir a audicions de la música d'avantguarda de **Mestres Quadreny** o Gyorgy Ligeti.

L'exposició *Art i follia* es podrà veure fins el mes d'abril. A partir del mes de maig, el segon nucli de programació, *Poesia en crisi,* es traduirà en una gran exposició situada a la dècada dels 60 del segle XX, quan va emergir la poesia experimental, visual i objectual, de la qual Brossa és un gran exponent, i que servirà per commemorar el centenari del poeta.

Nuvol.com
29/10/2018
https://www.nuvol.com/noticies/joan-obiols-un-psiquiatre-i-molts-artistes/

Joan Obiols: un psiquiatre i molts artistes

De la seva infància, **Jordi Obiols** recorda com els diumenges acompanyava el pare a treballar a l'Institut Frenopàtic de Barcelona. Ell es quedava esperant al cotxe i veia als pacients anar i venir. Després, el pare, ell i els seus germans anaven al mercat de Sant Antoni a comprar llibres. D'aquest entrecreuament entre la psiquiatria i la vida en parla ara l'exposició *Art i follia* del nou Espai Brossa, dedicada al doctor en qüestió, **Joan Obiols**. Però qui era aquest psiquiatre i per què s'exposa a l'Espai Brossa?

Joan Obiols Vié (1918-1980) fou un psiquiatre català que, tot i ser reconegut per la seva tasca mèdica, també és important per un altre motiu: la seva relació amb el món de l'art. La fusió entre les ciències i les humanitats era constant en la seva vida, i ho era de diferents maneres. Per una banda, aplicava les arts com a teràpia i fins i tot com a eina de diagnosi; i per altra banda, tractava pacients que eren artistes i que amb el temps es van convertir en amics. Va ser així com Obiols va viure en paral·lel a la segona avantguarda catalana, apropant-se a persones com **Joan Brossa** o **Salvador Dalí**.

Ara l'Espai Brossa, sota l'estela de **Vicenç Altaió**, li dedica l'exposició *Art i follia*, que es divideix en dos seccions: la psiquiatria i l'humanisme. En l'apartat dedicat a la psiquiatria, hi trobem una vuitantena de fotografies de malalts mentals realitzades pel mateix doctor Obiols, també aficionat a les càmeres, així com dibuixos de pacients. Joan Obiols va ser un dels introductors de l'Art-Teràpia a casa nostra, en un moment en què aquesta era una tècnica totalment innovadora. Els dibuixos que alguns dels seus pacients van fer formen part d'una col·lecció excepcional que el psiquiatre ha anat acumulant, perquè no llançava res, i que els seus successors han destriat i tret a la llum.

Quant a l'humanisme, la segona part de la mostra exposa un centenar de documents que mostren l'activitat, també clarament innovadora, que va dur a terme Obiols com a humanista. El seu interès pel món cultural més avançat va fer que prengués part en les activitats del *Club 49*, per això al pis superior de l'Espai Brossa hi podem veure obres d'artistes com **Antoni Tàpies**, **J.J. Tharrats** o **Mestres Quadreny**. Jordi Obiols, fill de l'homenatjat i comissari de la mostra, recorda com cada mes en Tàpies passava per casa seva a cobrar, perquè el seu pare feia de mecenes, però no disposava d'una quantitat de diners gaire elevada. Per exemple, comprava quadres i els pagava a 500 pessetes al mes.

Segons Jordi Obiols, el fill, "aquesta exposició salda un cert deute pendent de la ciutat de Barcelona i del seu món cultural amb la figura de Joan Obiols Vié. Més enllà de la seva activitat científica i acadèmica, ja valorada en el seu moment en els fòrums corresponents, manca un reconeixement públic del seu activisme i de la seva figura com a dinamitzador cultural en una època, les dècades dels 50s, 60s i 70s, de gran penúria i restriccions de tota mena sota el règim de la dictadura franquista".

Per Altaió aquesta és, també, una exposició que reivindica l'art com a forma d'alliberament de la ment, i que humanitza la psiquiatria al mateix temps que demostra com l'art ha quedat tocat per la recerca científica. La mostra permet endinsar-nos en els treballs vinculats a la psicopatologia de l'expressió i a la innovadora visió de l'art brut: aquell que fan les persones quan no tenen intenció de crear res artístic. A més, el director de l'espai afirma que és una manera de fer "memòria històrica a través de personatges de la cultura". Qui vulgui veure aquesta exposició, té temps per fer-ho fins al 14 d'abril del 2019.

Vilaweb
31/10/2018
https://www.vilaweb.cat/noticies/ampliaciolespai-joan-brossa-sestrena-exhibint-larxiu-del-psiquiatra-i-humanista-joan-obiols-sobre-art-i-follia/

El nou Espai Joan Brossa obre portes a Barcelona amb l'exposició «Art i follia»

Una exposició inaugura el nou centre cultural al carrer de la Seca, que conviu amb l'Escenari Joan Brossa

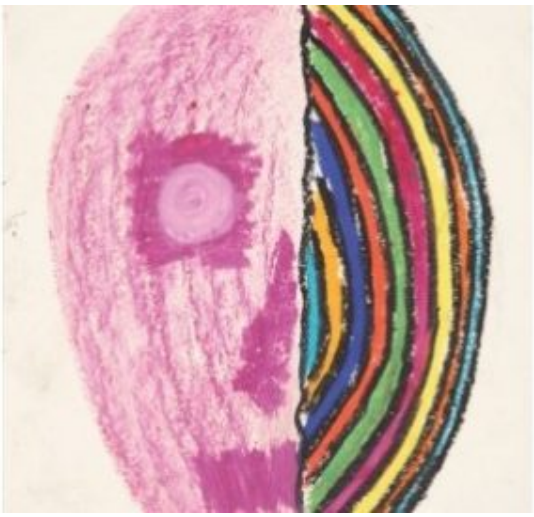

L'Espai Joan Brossa, el nou centre cultural de la Fundació Joan Brossa situat a l'antiga fàbrica de la moneda la Seca, s'estrena aquesta setmana amb l'exposició 'Art i Follia'. El centre connecta amb l'Escenari Brossa, amb el qual es vol conformar un únic gran espai dedicat al poeta, segons que indica el president de la Fundació, Vicenç Altaió. I, ara per ara, les programacions avancen alhora. A 'Art i follia', el centre exhibeix l'arxiu personal del psiquiatre i humanista Joan Obiols, amic de Brossa.

Després de la festa inaugural de l'Espai Joan Brossa que l'artista Alicia Kopf va fer el mes de maig passat, l'exposició 'Art i Follia' inaugura la programació regular de la nova seu de la Fundació Joan Brossa al carrer de la Seca de Barcelona. Una programació que proposa el Centre d'Estudis Joan Brossa i es vehicula mitjançant tres eixos temàtics: realitat en crisi, poesia en crisi i poesia i art en acció. L'exposició s'inscriu en el primer eix: la realitat en crisi. 'Em va semblar que havíem de començar amb l'observació que havíem après de Brossa que la realitat és en crisi; ho era en la seva joventut, en plena clandestinitat, i ho és ara', exposa Altaió.

‘Art i Follia’ mostra, per mitjà del seu arxiu i de la col·lecció d’art personal, el caràcter polifacètic del doctor Joan Obiols, que va mantenir amistat amb Joan Brossa. D’una banda, l’exposició conté els treballs vinculats a la psicopatologia de l’expressió i una innovadora visió de l’art en brut, amb una seixantena de dibuixos de pacients d’Obiols amb trastorns psiquiàtrics. A més, s’hi exposen una vuitantena de retrats d’aquests pacients i més, fets per Obiols mateix, afeccionat a la fotografia.

La segona part, situada al primer pis, permet d’entendre la vinculació del doctor i humanista amb les tendències del moment en art, música, teatre, cinema i fotografia, per mitjà d’obres de la seva col·lecció, amb peces de Joan Ponç, Antoni Tàpies, Joan Miró, Salvador Dalí i Perejaume. En conjunt, la mostra és un reflex de la visió humanista que Obiols tenia de l’acció terapèutica i una aportació a la reflexió sobre la relació entre art i malaltia mental que ha ocupat sovint la filosofia, l’art, la psiquiatria i, més recentment, la neurociencia

elPeriódico.com
5/11/2018
https://www.elperiodico.com/es/barcelona/20181105/barceloneando-ramon-espana-exposicion-joan-obiols-7129891/

El gabinete del doctor Obiols

La Fundació Joan Brossa dedica estos días una exposición al médico humanista Joan Obiols

Pionero en la práctica de la psicoterapia artística, puso a dibujar a algunos de sus pacientes

La figura del médico humanista, interesado en asuntos que desbordan sus competencias, como el arte, la literatura o la música, no pasa por sus mejores momentos en Barcelona. Yo solo cuento con uno de ellos entre mis amigos, el psiquiatra Jordi Obiols, al que llevaba tiempo sin ver cuando decidí llamarle para que me hiciera de cicerone de la exposición - comisariada por él mismo, ¿quién mejor?-, que la Fundació Joan Brossa ha dedicado a su padre, Joan Obiols i Vié (Granollers, 1919 – Port Lligat, 1980) y a su legado psiquiátrico y cultural. Nada más verle le pregunté por María, la mítica cocinera de la familia Obiols, la que le preparaba a Joan Brossa unas exquisiteces que el poeta solía despreciar para conformarse con una verdurita (en un viaje con Obiols, Brossa se negó a alojarse en el Negresco y

no paró hasta que le encontraron una pensión churrosa): sigue viva, afortunadamente, pero jubilada, lamentablemente.

También nos pusimos a hablar del difunto Mariano de la Cruz, colega y amigo del alma de Obiols padre, al que tuve la dicha de conocer en el transcurso de algunas cenas en casa de Jordi y Angie, un tipo facundo que, aunque nos doblaba la edad a todos, trasegaba más gin tonics que nadie y era el último en abandonar la reunión tras deleitarnos con pintorescas anécdotas y todo tipo de historias relacionadas con sus dos grandes pasiones, el teatro y la tauromaquia: ya no los fabrican así, pensábamos mientras salíamos a cuatro patas del domicilio de los Obiols y Mariano seguía hablando para los pocos que quedaban en pie. Jordi es la única persona que conozco que heredó de su padre un amigo y le hizo un sitio entre los suyos.

Amor no correspondido

El resto de la herencia puede verse y disfrutarse estos días en la Fundació Joan Brossa (del que hay unos videos tronchantes haciendo el ganso en el hogar de los Obiols: ahora imita a un locutor franquista, luego protagoniza un estriptís… Los momentos serios no están grabados, como cuando se enamoró perdidamente de la actriz Julieta Serrano y no fue correspondido). Las fotos de enfermos mentales que Joan Obiols tomó a finales de los 50 y principios de los 60 son impresionantes: los modelos oscilan entre una aparente normalidad y el sufrimiento interior que asoma al exterior en unos rostros desencajados de mirada perdida. Pionero en la práctica de la psicoterapia artística, Obiols puso a dibujar a algunos de sus pacientes: por lo que se puede ver, uno de ellos era sensacional; Jordi no me facilita su nombre porque aún está vivo, pero sus dibujos son impresionantes: no se me va de la cabeza el de la mujer desnuda, rodeada de animales emparejados, que sostiene en una mano un mini hombre al que agarra de la cintura para impedir, digo yo, que se dé a la fuga.

En la gris Barcelona franquista de los años 50 y 60, la casa del doctor Obiols era un oasis de actividad intelectual. Brossa y Mariano de la Cruz montaban sus funciones teatrales, pasaban por allí Néstor Luján o Camilo José Cela, y luminarias de la música contemporánea -una de las pasiones del anfitrión- como Liggetty o Stockhausen también se dejaron ver. En ese entorno privilegiado creció mi

amigo Jordi, lo cual siempre me ha causado cierta envidia, ya que con mi padre la principal actividad social consistía en acudir cada año al Desfile de la Victoria.

Joan Obiols i Vié tuvo como paciente a Salvador Dalí cuando el artista cayó en una profunda depresión a finales de los 70. Fue en su casa de Port Lligat donde el padre de mi amigo sufrió el infarto fatal que acabó con su vida y que tantas leyendas alumbró. "No es cierto que mi padre se desplomara sobre Gala y esta se lo quitara de encima horrorizada", me comenta Jordi, "No sé de dónde han sacado semejante chorrada".

El legado del doctor Obiols merece una visita. No solo por los cuadros de los amigos famosos y la memorabilia y las fotos con ilustres difuntos. Es la cápsula de una vida que era posible, con ciertas dificultades, en una ciudad de la España de Franco. Yo solo eché de menos un holograma de Mariano de la Cruz, puro en mano, monologando sobre Manolete.

MIRADOR de les arts
11/3/2019
https://www.miradorarts.com/ca/lunica-diferencia-entre-un-boig-i-jo/

L'única diferència entre un boig i jo…

***…és que jo no n'estic*. Va ser Salvador Dalí l'autor d'aquesta suposada veritat amb aparença de *boutade*. També va ser Dalí el darrer pacient a ser tractat pel psiquiatra Joan Obiols, que va morir d'un infart a Portlligat després d'una sessió amb el pintor.**

La figura de Joan Obiols Vié (Granollers, 1918 – Cadaqués, 1980) acumula més d'un encaix. Psiquiatre reconegut i acadèmic a la Universitat de Medicina de Barcelona, col·leccionista d'art, activador de cultura en moments d'estretor franquista, gastrònom apassionat i conreador de l'amistat –gran amic de Joan Brossa, entre d'altres noms de la cultura catalana–, fins avui no se li havia dedicat cap exposició completa.

Comissariada pel seu fill, també psiquiatra, Joan Obiols Llandrich, *Art i follia. Joan Obiols Vié. Psiquiatra i humanista* es pot veure a La Seca, el nou espai expositiu de la Fundació Brossa i antiga fàbrica de monedes situada al carrer del mateix nom.

Format amb Ramón Sarró, als anys cinquanta, en un moment en què es comercialitzaren els primers antipsicòtics, Joan Obiols va ser pioner al país en l'ús de la creació com a eina de psicoteràpia. Amant de l'art i conscient el valor il·luminador de la imatge, estimulava als seus pacients a vehicular el seu estat emocional a través del llenguatge visual, com mostra, amb escreix, l'exposició. Feia poc, al 1945, que Jean Dubuffet havia posat en circulació el terme *art brut* per reivindicar el valor de la creació artística a mans de la infància, la presó i la malaltia mental. Obiols va impulsar el potencial guaridor de les diferents formes artístiques, no només les visuals, sinó també de la musicoteràpia i el psicodrama. En aquest sentit, va crear la primera secció de Teràpia per a l'Art en un centre sanitari espanyol, l'Hospital Clínic de Barcelona, va impulsar la Societat Internacional de Psicopatologia de l'Expressió i va organitzar diversos congressos internacionals de psicoteràpia de l'art al 1958 i al 1964.

Art i follia mostra uns 60 dibuixos realitzats per pacients de Joan Obiols, d'un fons de més de 1.000 –es diu molt ràpid– que el mateix psiquiatra ja havia exposat en vida. En aquest sentit, l'exposició és extraordinàriament immersiva. Situats a l'espai expositiu com a documents i no com a obres d'art, els dibuixos suposen un accés directe a mons dolorosament privats. S'hi repeteixen motius, s'hi representen obsessions i es tracen zones discordants. A banda de la seva funció comunicativa, resulta sorprenent, per què negar-ho, el sentit plàstic i la força visual de molts dibuixos.

Però, el que més sorprèn de la mostra és la inquietant familiaritat que mostren alguns dels dibuixos dels pacients d'Obiols amb els universos pintats de Dalí, Joan Ponç o de Zush –un nom artístic, recordem-ho, que Albert Porta va rebre d'un intern de l'Institut Frenopàtic de Barcelona– per posar tres dels artistes de qui aquest psiquiatra tenia obra. I és que l'exposició mostra també el vessant col·leccionista de Joan Obiols, amb obres oníriques i surreals de Tàpies, Tharrats, Dalí, Ponç, Zush i Perejaume. Mostra també, amb fotografies i documents, la implicació d'Obiols com a activador incansable i curiós de col·lectius com Dau al Set, espais com el Club 49 i d'altres iniciatives culturals. "Amic solar, hàbil tallador de boires", el recordava Joan Brossa en el text de comiat que li va escriure al 1980 a *Serra d'Or*.

Amant de la fotografia, Obiols va fer allò que, els anys quaranta i cinquanta, cap metge no feia, retratar als pacients ingressats en institucions manicomials com Sant Boi, l'Institut Pere Mata de Reus i altres espai de reclusió. El resultat és un conjunt de més de 600 fotografies en blanc i negre –frenografies, en diuen– realment singulars. A l'exposició n'hi ha una mostra de quasi 80, amb força més dones que homes, que ens observen des d'una de les parets de La Seca. Retratant la seva mirada, Obiols els estava atorgant identitat.

Mentre això passava, a França, un altre psiquiatra català de la mateixa generació, Francesc Tosquelles, exiliat republicà i col·laborador de Félix Guattari, articulava una singular experiència autogestionària i autoproductiva amb els malalts mentals de l'hospital de Saint-Alban, a la Losera. I a Itàlia, al cap d'uns anys, l'anomenada antipsiquiatria obria les portes dels centres. Però aquest seria ja un altre capítol. Donant veu a les nocturnitats i perifèries dels seus pacients, Obiols va avançar-se uns anys a una pràctica que bona part de la psiquiatria encara avui ignora.

L'exposició *Art i follia. Joan Obiols Vié. Psiquiatre i humanista* es pot visitar a la Fundació Joan Brossa, Barcelona, fins al 14 d'abril.

Ara.cat
07/04/2019
https://www.ara.cat/suplements/diumenge/Colleccionisme-anarquic-del-Doctor-Obiols_0_2211378856.html

El col·leccionisme anàrquic del Doctor Obiols

Apareixen en una botiga de vell objectes pertanyents a l'eminent psiquiatre i humanista que dialoguen molt bé amb l'exposició que li dedica la Fundació Brossa

Adreça mecanografiada i mata-segells estampat i datat el 26 de febrer de 1970. És una cartolina díptica de publicitat farmacèutica per promocionar Ovarion, un medicament emprat per al " *reposo del ovario* ". A la part interior, un dibuix de Tristán i Isolda. Ho trobo en una de les botigues de vell i de col·leccionista que freqüento amb assiduïtat. Ho llegeixo, ho observo i ho examino i una campana comença a repicar dins meu, primer suaument, després amb més intensitat. "Joan Obiols", ¿no serà pas l'Obiols de l'exposició *Art i follia* de la Fundació Joan Brossa? L'Obiols amic de Dau al Set. L'Obiols humanista i promotor cultural. L'Obiols col·leccionista de tot, interessat en tantes branques del saber. El doctor Joan Obiols, psiquiatre, enamorat del comportament humà, observador de l'ànima humana. El prospecte

d'Ovarion no està sol, pertany a un lot de paperassa vella, i només donant-li un cop d'ull els dubtes s'esvaeixen i la sospita es confirma.

Són, en efecte, papers que van pertànyer al doctor Obiols. Per ser més precisos, papers que van estar enganxats en alguna de les parets d'alguna habitació del seu domicili, potser del seu despatx. Ves a saber. El comerciant que me'ls ensenya m'explica que provenen d'un traster que s'ha buidat després de temps de contenir-los i de resultes d'un incendi. Això explica la pols similar al sutge que impregna els papers i que em deixa les mans ennegrides. M'entretinc a examinar tots els objectes, agermanats per un denominador comú: la força visual, la cura estètica i l'esperit decoratiu. En selecciono uns quants que m'interessen especialment. Dos cartells de cinema de dues pel·lícules de Pere Portabella. Són *No compteu amb els dits* (1967), obra d'Antoni Tàpies, i *Cuadecuc* (1971), amb la signatura de Joan Ponç. Un cartell del primer Festival de Cançó Catalana (1967), també dissenyat per Tàpies, i un altre d'una exposició a la sala Equip Dos, de Barcelona: una mena de mico amb casc de soldat. Una felicitació de la mítica sala Bocaccio signada pel seu propietari, Oriol Regàs, i una altra que és una foto del fotògraf Xavier Miserachs. Finalment, també em crida l'atenció una curiosíssima invitació de 1976 que convidava Obiols a la inauguració del casal d'Espanya a Nova York amb presència dels recentment nomenats reis del país. Resum: una d'aquelles troballes que fan autèntica il·lusió. Per dos motius, perquè sadollen l'afany acumulador del col·leccionista i, sobretot, perquè li permeten trobar i resseguir rastres d'història, empremtes del passat que s'han difuminat per efecte del pas del temps, de l'oblit, de la personalitat fungible de l'objecte. Difuminat sí, perdut no. Ni de lluny. Uns quants objectes que un dia van decorar una o diverses parets del doctor Joan Obiols són ara a les meves mans. Serà bonic estirar del fil, explicar-los, destil·lar-ne els seus sentits.

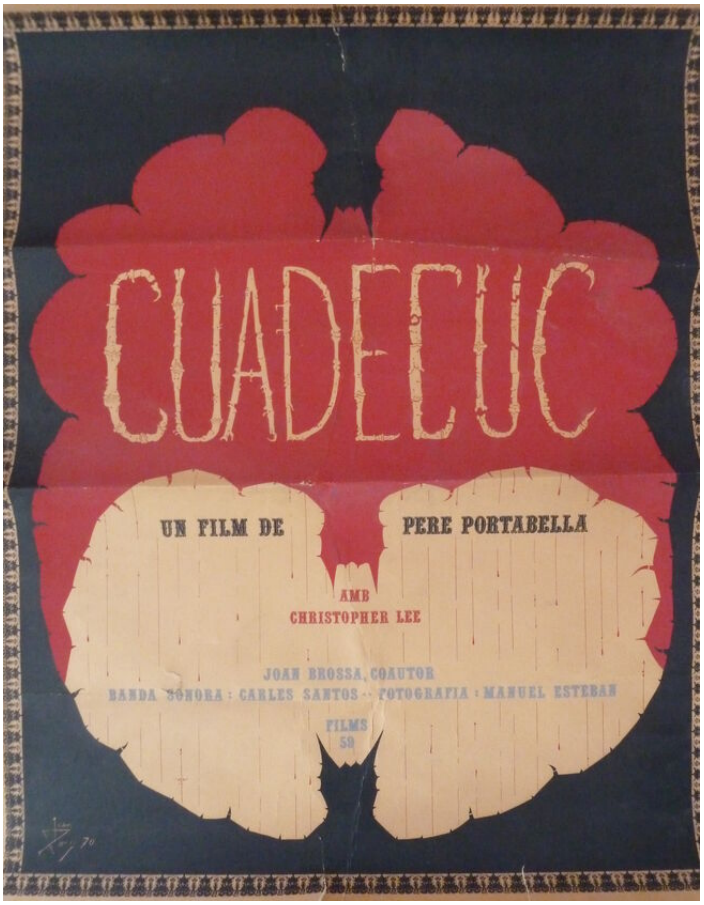

L'exposició *Art i follia* es va inaugurar a la Fundació Brossa del carrer de La Seca el 25 d'octubre passat i tancarà portes diumenge de la setmana que ve, 14 d'abril. Un final que coincidirà, per cert, amb la publicació del luxós catàleg que donarà fe de la realitat d'una mostra artística apassionant, enfocada a la divulgació de les múltiples

facetes professionals i intel·lectuals d'un personatge francament especial, empeltat de curiositat universal, i d'una insòlita transversalitat d'interessos culturals. Vull quedar amb Vicenç Altaió, president de la Fundació Brossa, i amb Jordi Obiols, fill del protagonista d'aquesta història i comissari de l'exposició junt amb Fina Duran. Els ensenyaré la troballa. Tinc ganes de saber la seva opinió i de visitar amb ells l'exposició.

Els dos primers trams de la mostra són al·lucinants. El primer ensenya dibuixos dels pacients d'Obiols. S'endinsa en els universos creatius de persones amb afectacions psiquiàtriques, en la seva manera de reflectir els seus mons interiors, els laberints de dolor i de somni, d'anhel i de passió, que podien manifestar-se en forma de pulsió pictòrica. El segon tram és encara més impactant perquè recull els retrats, en un eloqüent i molt nítid blanc i negre, que el mateix metge va fer dels seus pacients durant els anys quaranta i cinquanta. Quan els veu el Jordi Roviralta, el fotògraf de l'ARA que m'acompanya, no pot evitar exclamar: "Però si semblen fets abans-d'ahir!"

"El pare era un acumulador"

El tram que connecta directament amb el material que he trobat és sens dubte el del pis superior, el que dona fe de l'afició col·leccionista d'Obiols i explica les seves connexions amb els universos artístics de la pintura, el teatre i la música. El desplego a terra i la reacció de Jordi Obiols és immediata: "Això estava penjat a casa, me'n recordo perfectament!" Assenyala els dos cartells de pel·lícules de Pere Portabella i fila encara més prim: "Crec que estaven a l'habitació que les meves germanes utilitzaven per a les seves reunions i trobades d'amics". El cartell de Tàpies per al Festival de Cançó també li resulta familiar, així com el d'Equip Dos i la felicitació de Bocaccio. "És talment com un *flashback* això", exclama encuriosit. Li explico la vaga referència que tinc quant a la seva procedència i tan sols podem intuir la ruta experimentada per aquests papers empolsegats però alhora injectats de vides passades. Algú va recollir-los en el moment de ser despenjats de la paret on lluïen i probablement llançats a l'haver complert amb escreix la funció decorativa que durant un temps se'ls havia encomanat. Ara l'interessant pot ser emparentar aquests rastres

trobats pel món, aquestes proves de l'afició col·leccionista del doctor Obiols amb els objectes que estan exposats dins les vitrines. Les connexions s'endevinen fascinants

"El pare era un col·leccionista anàrquic, caòtic, un acumulador", recalca el Jordi. El que més el caracteritzava era l'instint i el bon gust a l'hora de capturar estímuls visuals i estètics. En el moment, per exemple, de penjar a la seva paret -o de donar-los a les seves filles perquè ho fessin- els cartells dissenyats per Tàpies i Ponç, tan sols eren això, cartells, trossos de paper. És avui en dia, amb el pas del temps, que s'han convertit en peces difícils de trobar i, a més a més, cotitzades per efecte de la signatura dels pintors que porten impresa. Altaió, profund coneixedor dels vincles entre tots els membres de Dau al Set i dels tentacles que van estendre a favor de la confluència amb altres arts, assenyala de seguida els quadres de Tàpies i Ponç exposats a la paret de la fundació, una petita representació de la important col·lecció d'art d'Obiols. És bon pretext per aprofundir en l'interès del metge pel món interior, tan pels vincles que tenia com a psiquiatre amb els artistes de Dau al Set com per allò que ells manifestaven en els seus quadres: "El col·leccionisme forma part de la condició humana, el primer museu és la tomba", reflexiona Altaió. I Obiols, psiquiatre com el seu pare, destaca el concepte *hoarding*, categoritzat dins el seu camp mèdic, o sigui *acumular*, no llançar res, el mal anomenat *síndrome de Diògenes*. Altaió recorda que Josep Pla ho guardava tot, també Joan Perucho i Josep Palau i Fabre. I Brossa, esclar, no cal dir-ho! I rememora la seva mítica sentència, pronunciada enmig del caos estratosfèric de casa seva: "Sisplau, no doni cap cop a la pila de diaris perquè em quedaria desendreçada".

L'observació detallada de les vitrines et fa viatjar des dels anys del Club 49, grup de barcelonins que van apostar pel suport a la cultura i les arts en els complicats anys del franquisme. Així, Obiols va acollir a casa seva concerts de la Nova Cançó, projeccions de cinema i representacions teatrals de Teatre Viu i l'Agrupació Dramàtica de Barcelona. En donen fe els programes de mà exposats, autèntics contenidors d'història i d'històries. Veiem també el gust d'Obiols per les nadales, ritual anual de felicitació de les festes de Nadal i Cap d'Any. Són les nadales que ell mateix enviava -amb dibuixos de Tàpies, Tharrats i Brossa, per exemple- i les que rebia d'amics i coneguts, amb, una altra vegada, els pintors de Dau al Set, com a presència tenaç i irreductible.

És en aquest terreny, el de les felicitacions, on trobem un altre dels arrelaments amb els objectes que són objecte d'aquest reportatge. La felicitació de Xavier Miserachs dialoga amb total eloqüència amb l'exposició. De fet, el mateix Jordi Obiols afirma que si l'hagués tingut segur que en formaria part. Per la seva part, la felicitació d'Oriol Regàs -amb foto d'un cotxe també signada per Miserachs-, a més a més de pertànyer a aquest mateix àmbit temàtic, connecta amb un altre també present a la mostra: l'afició gastronòmica d'Obiols. En aquest sentit, a part de la seva amistat i filia culinària amb Néstor Luján, Joan Perucho, Horacio Sáenz Guerrero i Mariano de la Cruz, pertanyia al grup La Taula, promogut per Oriol Regàs amb seu arrelada a Via Veneto. "El pare coneixia a tothom, tenia una gran capacitat social, tot això que m'ensenyes interacciona molt bé amb l'exposició i és la prova documental fefaent de la seva pluralitat d'interessos, dels rastres que deixava tot allò que a ell li interessava".